

Proloog

De statige Villa Béatitude op Cap Ferrat lag achter hoge muren en dichte hagen. De graven van Chacarasse waren van oudsher gesteld op hun privacy en beschermden zich tegen nieuwsgierige blikken. De overleden Comte Alexandre had zelfs eens overwogen om een elektrisch hekwerk om het parkachtige grondstuk te zetten. Maar zijn echtgenote Laetitia had hem ervan weerhouden. Een villa die naar de gelukzaligheid was genoemd, was toch zeker geen extra beveiligde gevangenis. Niettemin was het de Comte, net als zijn voorouders, ernst om ongewenste gasten op afstand te houden. Heel anders was dat bij de nabijgelegen Villa Ephrussi de Rothschild, die wereldberoemd was om zijn schitterende tuinen en dagelijks grote groepen bezoekers ontving.

Natuurlijk kon Villa Béatitude in de verste verte niet met de pracht en praal van de Rothschilds concurreren, zij hadden immers geen kasteelachtig hoofdgebouw en ook geen waardevolle porseleinverzameling, maar het huis was – en dat was de trots van de familie – iets ouder dan de Villa Ephrussi de Rothschild. De vader van Comte Alexandre had zelfs beweerd dat de Baronesse de Rothschild, die ooit bij hen was uitgenodigd voor het diner, pas door haar bezoek op het idee van een eigen villa op Cap Ferrat was gekomen. Vooral het kleine park van de Chacarasses zou haar geïnspireerd hebben. Dat het dan direct een paleis in Italiaanse renaissancestijl werd met tuinen van exorbitante afmetingen, had hem niet verbaasd. In de ogen van

de snobistische oude Comte waren de Rothschilds – hier placht hij verlegen de keel te schrapen – ‘nouveaux riches’ die hun onmetelijke welstand graag etaleerden. De graven van Chacarasse, die hun adellijke titel al wat langer bezaten, bleven daarentegen graag onopvallend.

Dat laatste was echter een puur verstandelijke noodzaak. De graven van Chacarasse meden het licht van de openbaarheid ook omdat zij al eeuwenlang een geheim ambacht uitoefenden. Zij zagen zichzelf als assassijnen, wat letterlijk vertaald ‘moordenaars’ betekende. Ze stonden echter mijlenver af van de lage criminele milieus. Ze hadden het doden tot kunstvorm verheven en kregen hun opdrachten uit de hoogste kringen. De legende wilde dat ze al voor de Bourbons werkten, voor de familie De’ Medici, voor Napoleon en zelfs voor het Vaticaan.

De familietraditie werd tot heden voortgezet. Na de ontijdige en gewelddadige dood van Comte Alexandre had de jonge Lucien Comte de Chacarasse als enige nakomeling van de volgende generatie de erfenis aanvaard. Op zijn sterfbed had zijn vader hem op zijn verantwoordelijkheid aangesproken, hoewel hij wist dat zijn zoon een ‘genetisch defect’ had: Lucien had weliswaar alle nodige technieken geleerd, maar hij verafschuwde het iemand te doden! In de lange lijn van zijn voorouders was dat nog nooit voorgekomen.

Lucien stond in het park van Villa Béatitude. Als kind had hij hier al gespeeld, maar nu was hij een jonge dertiger. Hij hield van de oude bomen en de vijver met de fontein, en ook van het rozenperk dat hem aan zijn overleden moeder herinnerde, omdat zij het altijd vol overgave onderhield. Tegenwoordig had hij daar een tuinman voor.

Tot ergernis van zijn vader had Lucien nooit veel waarde gehecht aan gepaste kleding, maar nu maakte hij een uitzondering. Het had zijn vader deugd gedaan, maar die leefde niet meer. Lucien liep weliswaar op blote voeten, maar hij droeg een spierwitte kimono. Bij *kyudo*, Japans boogschieten, paste nu eenmaal geen rafelige bermuda.

Op ongeveer vijftig meter afstand had hij op een oude eik een schietschijf bevestigd, de zogeheten *mato*. De traditionele boog van bamboe in zijn hand was asymmetrisch gevormd en aan de bovenkant langer dan van onderen. Dat was kenmerkend voor kyudo-bogen. Lucien had er al lang niet meer mee geschoten en hij was benieuwd of hij het nog kon.

Kyudo betekende ‘pad van de boog’. Er waren rituelen, langzaam uit te voeren bewegingen die minstens even belangrijk waren als het doel treffen. Lucien interpreteerde kyudo als meditatie. Er was een boek met de titel *Zen en de kunst van het boogschieten*, dat hij had gelezen.

Hij wist dat het erop aankwam de geest onder controle te hebben. Alle gedachten moesten op de boog, de pijl en het doel

worden geconcentreerd. Niets mocht je afleiden.

Lucien hief de boog hoog boven zijn hoofd en liet hem met uitgestrekte linkerarm als in een vertraagde opname zakken tot de schietpositie bereikt was. Hij zag alleen de doelschijf voor zich. Het park bestond niet meer. Geen rozenperk. Er kletterde geen fontein. Hij hield zijn adem in en trok de pees met de pijl naar achteren.

Even bleef hij in deze positie, om daarna de pijl los te laten. Pas toen die zich een fractie van een seconde later in de doelschijf boorde, kwamen zijn zintuigen weer tot leven. Plotseling hoorde hij alles. De fontein. Tsjilpende vogels. Hij zag de boom en het park eromheen.

Glimlachend stelde hij vast dat de pijl redelijk in het midden doel had getroffen. Niet slecht voor een eerste schot. Zijn vader zou tevreden zijn geweest.

Uit zijn ooghoek zag hij Rosalie naar hem toe lopen, de oude huishoudster die hij al kende zolang hij op de wereld was.

‘Je vader dronk altijd Japanse thee bij het boogschieten,’ zei ze en ze gaf hem een kopje.

Moest hij haar zeggen dat hij bij het boogschieten liever een glas wijn dronk?

‘Bedankt, lief van je. Maar breng jezelf nu in veiligheid. Anders ga ik je nog raken.’

Ze hield een hand achter haar oor. ‘Met wie heb je afspraken?’

Lucien lachte. Haar slechthorendheid werd steeds erger.

‘Met niemand. Zelfs niet met jou.’

Rosalie dreigde hem met haar vinger. ‘Dat heb ik verstaan.’

Hij wachtte tot zij weer in huis was. De thee smaakte eigenlijk helemaal niet zo slecht. De geur deed aan vers gemaaid gras denken.

Hij herhaalde zijn rituele oefeningen – en joeg nog meer pijlen in het midden van de schijf. Het ging steeds beter.

Hij moest aan een grote zenmeester denken, die zijn geest zo op zijn doel kon concentreren dat hij het zelfs met een blinddoek om trof.

Het was een poging waard. Hij sloot zijn ogen, draaide naar links, daarna weer naar rechts. Ondertussen dacht hij steeds aan de doelschijf. Hij geloofde dat hij die voor zich zag, bracht de boog in positie en de pijl op de pees. Inademen, uitademen – de pijl vloog van de pees.

Er klonk een afschuwelijk geluid, maar het was niet de doelschijf. Toen hij zijn ogen weer opendeed, zag hij dat hij een oor van een met mos begroeid marmeren beeld had geschoten dat op de *David* van Michelangelo leek. Hoe was het mogelijk? De doelschijf stond in een heel andere richting.

Gelukkig was Rosalie alweer binnen. Op de boog steunend schudde Lucien glimlachend zijn hoofd. Hij was misschien geen slechte boogschutter, stelde hij vast, maar duidelijk geen zenmeester. Voortaan zou hij bij het schieten zijn ogen altijd openhouden, nam hij zich voor. Ongeacht het wapen.

Hoewel er nog een kleine kans was dat het aan de thee lag, dacht hij. Met een glas wijn was het misschien veel beter gegaan.

Een klein uurtje later zat Lucien op zijn Vespa. De rit van Cap Ferrat naar Villefranche-sur-Mer was kort, maar het leek een reis van de ene wereld naar de andere. De Villa Béatitude was de gedegen familiezetel van de Chacarasses. Die confronteerde hem met de geschiedenis van zijn voorvaderen en deed hem aan zijn ouders denken en aan zijn met de motor dodelijk verongelukte broer – maar vooral herinnerde de villa hem elke minuut aan de verplichting die hij op zich had genomen. In Villefranche kon hij echter als bevrijd herademen. De plaats lag slechts aan de andere kant van de grote baai, maar leek wel lichtjaren verwijderd. Villefranche stond voor een ander, zorgeloos leven waar hij jaren eerder voor gekozen had. Hier kenden de meeste mensen hem alleen bij zijn voornaam. Hier was hij Lucien, de eigenaar van het geliefde restaurant P'tit Bouchon waarin hij bijna elke avond zijn eigen stamgast was. Hier werd hij op straat begroet door vrolijke jonge vrouwen van wie sommigen hem vertrouwder waren dan anderen. En er waren er die zelfs

zijn kleine appartement kenden. Ze wisten waar de koelkast met de champagne stond.

Als hij alleen in zijn woning was, zat hij graag met een glas wijn op zijn balkon om over de grote baai met de voor anker liggende jachten uit te kijken naar het tegenoverliggende schiereiland. Hij wist precies waar de Villa Béatitude lag, maar zelfs met een verrekijker zou hij die niet kunnen zien. En dat was goed zo.

Lucien had een opvoeding genoten die hem weinig respect voor de wet had bijgebracht. Dat was ook te merken aan de rijstijl op zijn Vespa. Komend uit de richting van Cap Ferrat negeerde hij een rood verkeerslicht, omdat het tenslotte duidelijk te zien was dat er geen kruisverkeer reed. Hij reed een stukje over het trottoir om een file heen en interpreteerde dat als bijdrage aan de doorstroming. Toen hij uiteindelijk een straat met eenrichtingsverkeer tegen de richting in nam, werd hij begroet door een patrouillerende agent van de *Police municipale*. Ze kenden elkaar van het beachvolleybal.

Hij parkeerde de Vespa op een binnenplaats. Natuurlijk had hij geen kimono meer aan, maar jeans – en een linnen overhemd, dat naar zijn smaak veel te goed gestreken was. Dat gebeurde met al zijn kledingstukken die Rosalie in handen kreeg. Hij had de huishoudster er met moeite van af kunnen brengen om de gaten in zijn jeans te stoppen. Ze geloofde niet dat die broeken juist zo verkocht werden. Rosalie, Rosalie... hij hield van haar.

Hij liep over de Quai de l'Amiral Courbet en passeerde het legendarische Welcome Hotel. Toen zijn appartement ooit een paar dagen onbewoonbaar was geweest vanwege een gebroken waterleiding, had hij een kamer in het Welcome genomen. Hij had ervan genoten om te wonen waar Jean Cocteau vrijwel precies honderd jaar eerder zijn opium rookte en waar onder anderen Charles Baudelaire, Oscar Wilde en Thomas Mann overnacht hadden. Het Welcome was het middelpunt van avontuurlijke verhalen. Het beroemde Parijse naaktmodel

Kiki De Montparnasse had het in de hotelbar ooit aan de stok gekregen met prostituees. In zijn appartement had Lucien een grote zwart-witfoto uit het jaar 1924 hangen, van de Amerikaanse kunstenaar Man Ray: *Le Violon d'Ingres*. De naakte vrouwenrug van Kiki De Montparnasse was van een smetteloze schoonheid. Lucien kende nog meer verhalen uit het beroemde hotel. Ook The Rolling Stones waren er op bezoek geweest toen zij in 1971 op de vlucht voor Britse belastingen naar Zuid-Frankrijk waren getogen. Keith Richards had in Villefranche de statige Villa Nellcôte gehuurd, waar de Stones vermoedelijk meer drugs consumeerden dan Jean Cocteau ooit had gekund.

Luciens favoriete drug werd uit druiven als de sauvignon blanc geperst en voor de botteling een paar jaar in houten vaten opgeslagen. Maar hij was flexibel – natuurlijk hield hij ook van andere Provençaalse roséwijnen, bijvoorbeeld van de grenache, cinsault of syrah. In de P'tit Bouchon had hij altijd een selectie van de beste wijnen op voorraad.

Hij moest zich nu haasten, want over een uur kwam er een nieuwe levering. Voor die tijd moest hij eerst nog wat afhalen.

In de doos onder zijn arm zaten de nieuwe menukaarten. De oude waren zo beduimd dat veel gasten ze alleen met duim en wijsvinger vastpakten. Bovendien moesten de prijzen worden aangepast. Er gewoon nieuwe prijzen overheen plakken zag er niet goed uit. De meeste stamgasten keken trouwens niet eens op de gedrukte menukaarten. Ook werd de digitale versie slechts door een enkeling via de QR-code op de telefoon geladen. De meesten gingen af op het bord met de *plats du jour*. Daarop stonden de dagelijks wisselende aanbevelingen van de chef-kok. Lucien hield die in het oog, want Roland werd nu en dan het slachtoffer van zijn eigen creativiteit. Gerechten die niemand begreep, en die zelfs niet door het bedienend personeel konden worden uitgelegd, waren niet goed voor de zaak – en moesten achteraf door het personeel worden opgegeten.

De tafels in de P'tit Bouchon waren al gedekt. Alle stoelen waren gereserveerd. Een avond zoals Lucien het graag zag.

Later zou hij de gasten persoonlijk ontvangen en naar hun tafel brengen. Tegenwoordig deed hij dat niet altijd zelf, want er kon altijd iets tussen komen – bijvoorbeeld een opdracht om iemand om te brengen. Daar wilde hij vandaag echter niet aan denken.

Veel van de gasten kende hij, omdat ze steeds terugkwamen. Een groter compliment bestond er niet. Maar natuurlijk leerde hij ook nieuwe gezichten kennen. Vooral tijdens het seizoen waarin de toeristen de P'tit Bouchon bestormden – en die boos

waren wanneer ze geen tafel kregen. Het lukte Lucien altijd vriendelijk te blijven.

Bij een jonge vrouw die vandaag tot de eerste gasten behoorde ging hem dat heel makkelijk af. Ten eerste had ze een reservering, dat was al een voordeel, en ten tweede zag ze er geweldig uit: zwarte haren, weinig make-up, goed figuur, geen trouwring. Hij deed zijn best om haar niet al te intens op te nemen. Dat hoorde niet. Hij controleerde haar naam in de reserveringen. Anne Dalmasso.

‘Madame Dalmasso, u hebt een tafel voor twee personen gereserveerd,’ zei hij. ‘U kunt nog kiezen, bij het raam of liever dichterbij de bar?’

De P’tit Bouchon had weliswaar ook een klein terras aan de straat, maar de paar tafeltjes daar waren alleen geliefd bij buitenlandse toeristen, Fransen zaten liever binnen.

‘Mij om het even,’ antwoordde ze. ‘Overigens kunt u een couvert weghalen, want mijn tafelgenoot komt niet.’ Ze keek er niet echt vrolijk bij.

‘Dat spijt me.’

‘Mij niet, ik heb het een uur geleden met hem uitgemaakt. Maar dat is geen reden om ’s avonds niet uit eten te gaan. Dan maar alleen.’

Kort speelde hij met de gedachte deze Anne Dalmasso aan zijn eigen privéhoektafel uit te nodigen en de ontvangst van de overige gasten aan Paul over te laten. Maar dat leek hem toch iets te lomp. Bovendien maakte ze de indruk dat ze heel goed alleen kon gaan dineren, en daar wellicht zelfs naar verlangde.

‘U hebt absoluut gelijk,’ zei hij, ‘mannelijke begeleiding wordt vaak overschat. Ik hoop dat u toch van de avond geniet.’

Anne Dalmasso keek hem fronsend aan. ‘En dat zegt u, uitgerekend als man?’

‘Nee, niet als man, maar als iemand die in de gastronomie al veel heeft meegemaakt. Zal ik voorgaan?’

Hij wees haar de tafel voor twee personen die naar zijn mening de mooiste was.

Inès, de serveerster voor de tafel, kwam voorbij.

‘Er kan een couvert worden afgeserveerd,’ zei hij tegen haar.

‘Afserveren klinkt goed,’ zei Anne Dalmasso met een klein glimlachje. ‘Dat is precies wat ik net met die idioot gedaan heb.’

‘Het is niet aan mij om u met die stap geluk te wensen, maar mag ik u een glas champagne aanbieden?’ Hij wachtte haar antwoord niet af. ‘Graag een glas champagne van het huis,’ zei hij tegen Inès.

Anne Dalmasso knikte. ‘*Merci*, dat is geen slecht idee. Champagne is onder alle omstandigheden goed.’

Lucien vond haar steeds sympathieker worden, maar het leek hem toch verstandig om haar nu alleen te laten.

Hij wees naar de ingang. ‘Excuseert u mij, de volgende gasten wachten al.’

‘Bent u hier de plaatsaanwijzer?’

‘Ja, zo kun je het zeggen. Ik wens u een mooie avond. *Bon appétit*.’

Later zag hij hoe Anne – zoals alle vrouwen die hij leuk vond, noemde hij haar in gedachten bij haar voornaam – zich zo’n beetje ongeremd op het eten stortte. Ze begon met oesters *finés de claire*. De schotel met de twaalf schaaldieren werd normaal gesproken voor twee personen geserveerd, maar zij slurpte de *huîtres* met overgave naar binnen. Een paar keer liet ze zich daarbij uit een fles Muscadet Sèvre et Maine bijschenken, geen slechte keuze. Vervolgens had ze een *demi homnard* gekozen. Of was het zelfs een hele kreeft?

Lucien kreeg de indruk dat Anne de scheiding van de ‘idioot’ toch niet zo licht opnam. Bestond er zoiets als eten uit frustratie?

Hij heette juist stamgasten uit Saint-Jean-Cap-Ferrat welkom toen hij plotseling een bons en verwarde stemmen hoorde. Toen hij zich omdraaide zag hij dat de opwinding van Annes tafel afkomstig was. Snel rende hij door het restaurant. Paul, de *chef de rang*, kwam bijna op hetzelfde moment. De stoel van Anne was omgevallen, het laken van de tafel getrokken en zelf lag ze ineengekrompen op de vloer. Paul boog zich over

haar heen en probeerde met haar te praten, maar Anne kon het niet. Ze hapte naar lucht, haar ogen opengesperd in haar rood aangelopen gezicht.

‘Dat ziet er niet goed uit,’ stelde Paul laconiek vast.

Hij had ongetwijfeld gelijk. Lucien pakte zijn telefoon en belde de noodarts.

‘Vermoedelijk anafylactische shock,’ gaf hij door. ‘*C’est urgent*, er is haast bij.’

De symptomen leken hem overduidelijk. Als oorzaak vermoedde hij een allergische reactie op de oesters en de kreeft. Dat gebeurde soms met gasten, reden waarom hij daar direct aan dacht. Maar nog nooit had hij meegemaakt dat die reactie zo snel kwam en zo hevig was.

Anne kromde nog verder. Lucien voelde haar pols, die als een razende tekeerging. Hij sprak haar sussend toe, maar dat haalde niet veel uit.

De serveerster en patissière Inès kwam met een eerstehulpkoffer uit de keuken gerend.

Lucien herinnerde zich een geval van een paar maanden terug. Toen had de noodarts de gast allereerst een injectie gegeven. Hij wist ook nog welke.

‘Paul, zit er in die koffer een adrenalinespuit?’

‘*Adrénaline, un moment... et voilà.*’

Lucien haalde de eenmalige injectiespuit uit de steriele verpakking en verwijderde het beschermkapje.

Anne rochelde. Ze leek te stikken.

Lucien vroeg Inès om haar jurk naar boven te schuiven. Dat wilde hij niet zelf doen.

Zodra haar dij vrij was, stootte hij zonder aarzeling de naald in de spiermassa en injecteerde de adrenaline. Hij hoopte ondertussen vurig dat hij het juiste deed. Hij had geleerd mensen te doden, maar hoe je ze in leven hield, dat had niemand hem bijgebracht.

Inès hield de hand van Anne vast en praatte geruststellend op haar in.

‘U hebt een injectie gekregen, straks wordt het beter. De

noodarts kan hier ook elk moment zijn. *Tout va bien*, alles komt goed.'

'Moeten we haar op haar rug leggen met haar benen omhoog?' vroeg Paul.

Lucien twijfelde en haalde zijn schouders op. 'Klinkt goed, maar het kan ook verkeerd zijn.'

'Ik doe het.'

Twintig minuten later was alles voorbij. Godzijdank namen Annes dramatische symptomen af en was ze zelfs weer aanspreekbaar. De noodarts had gezegd dat de adrenaline-injectie mogelijk haar leven had gered. Zo'n acute reactie bij een anafylactische shock kon tot orgaanuitval leiden, tot verstikking en het stilvallen van de bloedsomloop.

Lucien keek de ambulance van de SAMU na waarin Anne onderweg was naar het ziekenhuis. Bij de *Service d'aide médicale urgente* was ze in goede handen.

Plotseling stond Achille Giraud naast hem. De *capitaine* van de *Gendarmerie nationale* klopte hem op de schouder.

'*Salut, mon ami*. Heb je zojuist geprobeerd een gast om te brengen?' zei hij grappend.

Lucien kon zijn humor niet waarderen. De toespelingen werkten op zijn zenuwen. Ze waren bevriend, maar hij kon hem niet peilen. Wat dacht Achille van hem te weten? Tegen zijn vader had hij iets in handen gehad, en daarom had hij zich door hem laten omkopen. De *capitaine* had Lucien ervan overtuigd dat het beter was deze traditie voort te zetten. Tegen hemzelf had hij met zekerheid niets. Waarom dan die domme grappen?

'Je kunt mijn kok arresteren,' antwoordde Lucien. 'Als er iemand een gast vergiftigd heeft, dan was het Roland.'

'Werkelijk?'

'Ach wat, natuurlijk niet. Die jonge vrouw had een hevige allergische reactie op te veel oesters en kreeft. Maar ze heeft het overleefd. Ik hoop dat ze ons snel weer als gast komt bezoeken. We hebben tenslotte niet alleen mosselen en schaaldieren op de kaart staan.'